

DA

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 30.06.2003
KOM(2003) 324 endelig

-

BERETNING FRA KOMMISSIONEN

Medlemsstaternes svar på Revisionsrettens årsberetning om regnskabsåret 2001

INDHOLDSFORTEGNELSE

1.	Indledning	3
2.	Revisionsrettens vigtigste bemærkninger vedrørende de enkelte sektorer	5
2.1.	Egne indtægter:	5
2.2.	Landbrug	6
2.3.	Strukturfondene	8
2.4.	Andre sektorer	10
3.	Oversigt over enighed og uoverensstemmelser	12
3.1.	Problemer med hensyn til proceduren	12
3.2.	Fejl anført i revisionserklæringen	12
4.	Konklusion	13

1. INDLEDNING

- a) Som følge af den betydning, som den delte forvaltning har, og den plads, den indtager i Revisionsrettens beretninger, er det nødvendigt at kende medlemsstaternes holdning til de problemer, som den eksterne revisor påpeger. Medlemsstaterne kan således dels tilkendegive deres holdninger til Revisionsrettens bemærkninger¹, og dels forslå ændringer til afhjælpning. Denne fremgangsmåde er af særlig interesse med henblik på en forbedring af forvaltningen, fordi medlemsstaterne får lejlighed til at udtale sig om de konklusioner og henstillinger, som Revisionsretten fremlægger, og den giver Kommissionen mulighed for at få indblik i de problemer, der opstår i medlemsstaterne.

Således har Kommissionen siden Det Europæiske Råds møde i Dublin i 1996 og som led i sine konklusioner vedrørende en sund og effektiv finansforvaltning anmodet medlemsstaterne om at besvare de bemærkninger, som Revisionsretten fremsætter i sine årsberetninger og særberetninger, og at redegøre for de foranstaltninger, som de har indført til afhjælpning.

Under hensyn til den praksis, der har været gældende siden dette tidspunkt, er denne procedure blevet indført og formaliseret i den nye finansforordning, især ved at der fastsættes nøjagtige frister for procedurens forløb².

- b) Revisionsretten forelagde sin årsberetning 2001 for Europa-Parlamentet den 5. november 2002 og for Rådets budgetudvalg den 6. november samme år. Kommissionen stillede, samtidig med denne tidlige forelæggelse af årsberetningen, et brev til alle faste repræsentationer, hvori den anmodede dem om svar inden udgangen af december 2001. For at gøre medlemsstaternes bidrag kohærente og harmoniserede vedlagde Kommissionen et spørgeskema, der var udarbejdet i snævert samarbejde med Revisionsretten. Det indeholder først en del med direkte citater om de enkelte medlemsstater i årsberetningen og dernæst for hver medlemsstat en oversigt over fejl nævnt i revisionserklæringen.
- c) Nærværende rapport er således udarbejdet på grundlag af de nævnte bidrag fra medlemsstaterne. Det skal understreges, at bidragene på trods af den generelle disponering er forblevet ret forskelligartede både med hensyn til form og indhold. Således har medlemsstaterne ikke konsekvent besvaret alle punkter eller fejl anført i revisionserklæringen, som de har fået forelagt, og de anfører af og til anbefalinger eller bemærkninger af generel art osv. ... Desuden er den frist, som Kommissionen havde fastsat, kun delvis blevet overholdt, idet visse bidrag ankom med flere ugers forsinkelse.

¹ Hvilket på ingen måde foregriber kontakterne mellem Kommissionen og medlemsstaterne som opfølgning af Rettens bemærkninger. Kommissionens og medlemsstaternes brevvæksling vedrørende Rettens forskellige sektorer tager således specielt sigte på eventuel korrektion af de opdagede fejl.

² Artikel 143, stk. 6 : Når Revisionsretten har fremsendt årsberetningen, meddeler Kommissionen straks de berørte medlemsstater de bemærkninger i beretningen, der vedrører forvaltningen af midler, som de har ansvaret for i henhold til gældende bestemmelser. Når medlemsstaterne har modtaget disse bemærkninger, sender de Kommissionen deres svar inden 60 dage. Kommissionen sender Revisionsretten, Rådet og Europa-Parlamentet et sammendrag inden den 15. februar.

- d) Medlemsstaterne forvalter en betydelig del af fællesskabsbudgettet, og deres forvaltnings- og kontrolsystemer er et centralt element i Revisionsrettens årsberetning. Formålet med denne procedure er således at give medlemsstaterne mulighed for at gøre deres synspunkter gældende og fremsætte deres bemærkninger og eventuelle anbefalinger efter offentliggørelsen af en beretning, der først og fremmest vedrører dem og mere generelt decharge-proceduren. Selv om de således ikke er ansvarlige for gennemførelsen af budgettet, kaster deres bidrag i form af sammendrag et særligt lys over forvaltningen af EU-bevillingerne.

Det er på denne måde muligt af bidragene fra medlemsstaterne at uddrage nogle hovedemner, der er af særlig interesse for en analyse af de sektorer, der omfattes af delt forvaltning. Bidragene belyser specielt medlemsstaternes særlige problemer og de løsninger, der eventuelt kan findes på dem i medlemsstaterne. Derfor koncentrerer første del af beretning om egne indtægter, landbrug og strukturfondene. For hver af disse sektorer omtales specielt de spørgsmål, der er af betydning for flere medlemsstater.

Efter denne redegørelse om enkelte sektorer beskrives i to mere analytiske dele forhold, hvorom der hersker henholdsvis enighed og uenighed mellem medlemsstaterne og Revisionsretten, og der gøres forsøg på at uddrage nogle hovedkonklusioner deraf.

2. REVISIONSRETTENS VIGTIGSTE BEMÆRKNINGER VEDRØRENDE DE ENKELTE SEKTORER

2.1. Egne indtægter:

Medlemsstaterne nævner specielt fire vigtige spørgsmål.

2.1.1. Det særskilte regnskab, kaldet B-regnskabet

Mange medlemsstater (især SF, IRL, B, NL, S, I, F) har rejst dette spørgsmål, og de bestrider generelt ikke Revisionsrettens bemærkninger vedrørende forekommende fejl. Dog nævnes i flere tilfælde specielt, at der ikke er tale om finansielle virkninger, og at fejlene er meget små, eller det anføres, at der er foretaget opfølgning. Desuden bebudede de fleste, at de ville træffe foranstaltninger til afhjælpning (f.eks. det italienske eller tyske datasystem).

Kun en medlemsstat (SF) opfordrer Kommissionen til at gøre sine regnskabsregler ensartede, således at det undgås, at forhold, der simpelthen skyldes forskellig fortolkning af lovgivningen, kaldes fejl. Sverige anfører for så vidt angår en fejl påpeget i denne medlemsstat, at Revisionsretten har en anden fortolkning af en regel end en retsmyndighed i medlemsstaten, som toldvæsenet i den pågældende medlemsstat finder, at den må rette sig efter.

2.1.2. Toldoplæg

Italien, Frankrig og Tyskland erkender i forskellig grad, at deres kontrolsystemer har kunnet medføre fejl eller er behæftede med fejl. De bebuder i øvrigt afhjælpende foranstaltninger. En medlemsstat (UK) mener imidlertid, at alle de kontroller, der gennemføres forskellige steder, kompenserer for de utilstrækkeligheder, som Revisionsretten gør opmærksom på, da de påviste problemer er meget punktuelle. Ifølge Nederlandene er kontrollen i dette land tilstrækkelig. Sverige præciserer, at kontrollerne er gennemført på grundlag af risikoanalyser, og at det skyldes, at en sådan analyse ikke har berettiget det, hvis der ikke har været gennemført kontrol i 2001. Sverige mener i denne forbindelse, at der ikke kan drages generelle konklusioner om, hvorvidt et kontrolsystem er relevant på grundlag af en fejl til et mindre beløb. I øvrigt mener Sverige, at det ikke i sig selv har finansielle virkninger, at der ikke gennemføres kontrol så hyppigt.

2.1.3. Det britiske nedslag

Det Forenede Kongerige understreger, at ingen medlemsstat bestrider den anvendte beregningsmetode. Det erkender, at ordningen er kompliceret, men minder om, at den er hjemlet i afgørelsen om egne indtægter. Yderligere har Det Forenede Kongerige accepteret at give afkald på en for landet for gunstig beregningsmetode.

2.1.4. Overdragelsen af egne indtægter

Revisionsretten gav en positiv vurdering af regnskabernes pålidelighed inden for egne indtægter, undtagen for så vidt angår den betalingsudsættelse, der anvendes i Tyskland, og for hvilken Tyskland ikke udsender varsel. Tyskland anfører, at problemet i forbindelse med dokumentation og vedligeholdelse af et gennemsigtigt revisionsspor er blevet afhjulpet. Tyskland erkender i øvrigt, at dets kontrolsystem ikke fungerer helt tilfredsstillende, men finder under hensyn til det påpegede problems relative størrelse, at Revisionsretten overdriver.

Forskellige mindre fejl er i øvrigt blevet korrigeret af de berørte medlemsstater.

2.2. Landbrug

Der kan af medlemsstaternes bidrag udledes tre hovedemner, nemlig Revisionsrettens kritik af de forskellige forvaltnings- og kontrolsystemer, især på grundlag af de påpegede fejl, og dens kritik af regnskabsafslutningsproceduren, herunder især af betalingsorganerne og databasen CATS. Endelig andre emner, som visse medlemsstater har anført.

2.2.1. Kontrolsystemerne og fejl

Revisionsretten baserer sig i sine særlige vurderinger i revisionserklæringen dels på en analyse af forvaltnings- og kontrolsystemerne (f.eks. SIGC), og dels på et udvalg af transaktioner, der skal udgøre systemanalysen. Undersøgelsen af transaktionerne indtager en stor plads i dette kapitel af årsberetningen, og der peges naturligvis på de medlemsstater, på hvis områder der er opdaget fejl. Således har Revisionsretten påvist, at der optræder talrige fejl hos modtagerne af midler, hvilket viser utilstrækkelig kontrol i medlemsstaterne.

Medlemsstaterne har i deres svar anført to aspekter, og der etableres i hvert bidrag fra medlemsstaterne en indbyrdes balance mellem dem. Det første aspekt, der er specifikt, vedrører de forhold, der har fået Revisionsretten til at påpege en fejl, og det andet vedrører de mere generelle konklusioner af disse fejl.

Således bestrides generelt kun få fejl som sådan, og som oftest meddeles det, at der er truffet foranstaltninger til opkrævning eller korrektion. Derimod lægges der en vis vægt på forsvaret af kvaliteten af medlemsstaternes forvaltning og kontrol. Således kan medlemsstaternes svar inddeles i tre kategorier alt efter graden af accept af Revisionsrettens kritik.

- Kun få stater bestrider generelt Revisionsrettens bemærkninger vedrørende en bestemt sektor. Det kan dog konstateres, at det er tilfældet for tre medlemsstater, nemlig F og D (kontrollen i sektoren for udvikling af landdistrikter) samt IRL (gennemførelse af kontrol af ekstensiveringspræmier).
- Hvis fejlene ikke bestrides, stilles der imidlertid talrige spørgsmål om deres betydning, hvis formål er at bagatellisere omfanget af Revisionsrettens bemærkninger. Der fremføres flere argumenter.

Således hævdes det, at det forhold, at fejlen var kendt af medlemsstatens forvaltningsmyndighed, skulle bevise kontrollens effektivitet (P, udvikling af landdistrikter). Det Forenede Kongerige anfører ligeledes, at de fejl, som Revisionsretten har påpeget, var blevet opdaget af SIGC før udbetalingerne (der derfor ikke blev gennemført).

I de øvrige tilfælde søgte medlemsstaterne at bagatellisere Revisionsrettens konstateringer. Således var de opdagede fejl forbundet med meget specielle forhold. Irland påpegede, at der ganske vist blev konstateret fejl vedrørende antallet af dyr i en bestand, men at en fornyet kontrol viste, at fejlen skyldtes en bestemt region. Ifølge Det Forenede Kongerige er der et forhold mellem tilfældene af mund- og klovesyge (suspension af kontrollen på stedet) og antallet af fejl, men det understreges, at der ifølge lovgivningen kræves alternative kontroller, som blev foretaget. I Nederlandene og Østrig gentages argumentet vedrørende dyrepræmier, og det bemærkes, at kontrollen af dyrepræmierne blev koncentreret om en enkelt bedrift (NL), eller at overvurderingen af de støtteberettigede engarealer kun repræsenterer et tilfælde (A).

Medlemsstaterne anfører ligeledes af og til, at Revisionsrettens bemærkninger kun er af begrænset rækkevidde. Inden for olivenolie har Spanien anført, at de konstaterede fejl er af formel art, og understreget, at størrelsen af den af Revisionsretten kontrollerede prøve ikke gør det muligt at drage generelle konklusioner. I et tilfælde af anmeldelse af et for stort areal fandt Grækenland, at der kun var tale om en formel fejl, og det gjorde derefter rede for ordningen for opmåling og kontrol af landbrugsarealer. Spanien anførte med hensyn til bomuldssektoren, at Revisionsretten ikke havde kunnet tage dets svar i betragtning, som det havde tilsendt Retten efter færdigudarbejdelsen af den årsberetning, der havde fået det til at tro, at det havde foretaget den nødvendige kontrol.

- Endelig erkender kun få medlemsstater deres vanskeligheder, men redegør for gennemførte eller planlagte foranstaltninger. Det gælder f.eks. Grækenland inden for olivenolie. Denne stat erkender, at fortegnelsen over olivendyrkningsarealer stadig er under udarbejdelse. Derimod har tre medlemsstater (DK, UK, NL) stiltiende erkendt, at der består et generelt problem med gennemførelsen af SIGC og/eller med systemet for identificering og registrering af kvæg på nationalt plan. De har understreget, at der er behov for en øget indsats, men det drejer sig her i det væsentlige om at drage konklusioner af Revisionsrettens bemærkninger og ikke om at erkende et bestemt individuelt problem.

2.2.2. Regnskabsafslutningen

- Revisionsretten har rettet nogen kritik mod betalingsorganerne og mod godkendelsen af deres regnskaber. I øvrigt minder Revisionsretten om Kommissionens beslutninger om finansielle korrektioner. For så vidt angår betalingsorganerne har Frankrig, Grækenland og Portugal erkendt, at Rettens bemærkninger var berettiget, og meddelt, at ændringer forudses eller er i gang.
- Med hensyn til de finansielle korrektioner understreger de berørte medlemsstater i de fleste tilfælde, at procedurerne stadig er i gang internt eller med Kommissionen. Korrektionerne vedrørende mælkekvoterne er de mest omstridte. En medlemsstat (E) har i øvrigt klaget til EU-domstolen om korrektioner af mælkekvoterne. Italien har på dette punkt påpeget, at problemerne med opkrævningen af afgiften skyldes interne administrative og retlige procedurer, der ikke bør føre til korrektioner. Modsat har Tyskland erkendt de vanskeligheder, der har ført til standardkorrektioner i forbindelse med kontrol af eksportrestitutioner (overvågningselskaber), og meddelt, at det har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at løse problemet.
- Problemerne i forbindelse med CATS-databasen, der indeholder samtlige oplysninger vedrørende EUGFL's udbetalinger, har medført talrige svar. Således har Revisionsretten understreget, at medlemsstaternes oplysninger er utilstrækkelige. Dette bestrides ikke, selv om nogle medlemsstater bagatelliserer rækkevidden (f.eks. overholdelse af 3 af 4 kriterier i Nederlandene; Finland anfører en sats på 98,7%, for at de oplysninger, som det fremsender, er tilfredsstillende; Spanien nævner, at det fremsender dokumenter, der gør det muligt at afstemme dossierer, og Østrig og Danmark anfører, at der ikke har været anmodet om yderligere oplysninger ...). Desuden har næsten alle medlemsstater, der har udtalt sig, bebudet eller gennemført korrigerende foranstaltninger.

2.2.3. Øvrige emner

Nogle medlemsstater har nævnt særlige spørgsmål i årsberetningen, især hentet fra særberetningerne eller fra tidligere bemærkninger.

- Således har Spanien og Frankrig i forbindelse med særrapporten om ekstensiveringspræmien bekræftet Revisionsrettens kritiske analyse af ordningens stimulerende karakter. Østrig og Irland anfægter Rettens kritik vedrørende ordningens gennemførelse. Østrig anfører, at Retten kun baserer sig på en meget specifik fejl, medens Irland fremhæver, at det mellem 1999 og 2000 indførte et forvaltnings- og kontrolsystem, som det betragter som effektivt. Det Forenede Kongerige anfører om samme ordning, at den først for nylig er blevet gennemført, og at der gradvis vil blive indføjet forbedringer.
- I forbindelse med reformen af den fælles markedsordning for sukker deler Det Forenede Kongerige Revisionsrettens kritik vedrørende utilstrækkeligheden af Kommissionens forslag. Derimod er det forsigtig med hensyn til Revisionsrettens påstand om, at det er nødvendigt at nedsætte støtten til hård hvede, selv om det støtter princippet om en revision af støtteordningen.

2.3. Strukturfondene

Inden for denne sektor omhandler medlemsstaternes svar fire emner, der udgør de vigtigste dele af kapitel 3 i årsberetningen:

- Underudnyttelsen af betalingsbevillingerne
- Afslutningen af de ældste interventioner
- Fejl, især i forbindelse med problemerne med utilstrækkelig kontrol af støtteberettigelse
- Overholdelsen af forordning 2064/97 og 438/01 vedrørende kontrol af strukturfondene.

2.3.1. Underudnyttelse

Dette punkt har især tiltrukket sig Det Forenede Kongeriges, Østrigs og Frankrigs opmærksomhed. Frankrig erklærer, at det slutter op om Revisionsrettens bemærkninger i dette spørgsmål, medens Det Forenede Kongerige understreger, at grunden dels er den forsinkede programlægning for 2000-2006, og dels udgiftsoversigternes dårlige kvalitet. Det opfordrer vedrørende sidstnævnte punkt Kommissionen til at gå videre end sine nuværende initiativer og foreslår en revision af udgiftsoverslagene hver 6. måned.

Østrig lægger større vægt på det pres, der lægges på medlemsstaterne som følge af flere faktorer, især forsinkelserne i godkendelsen af programmerne samt vedtagelsen og fortolkningen af de finansielle bestemmelser. Østrig frygter følgerne af de sene forpligtelser i 2001, som også fremhæves af Revisionsretten. Efter Østrigs opfattelse lægger det et særligt pres på gennemførelsen i medlemsstaterne på grund af reglen med automatisk frigørelse af bevillinger i år $n+2$. Østrig er ligeledes urolig over presset på gennemførelsen af bevillingerne som følge af de nye regler, der begrænser antallet af betalingsansøgninger til tre om året. Det Forenede Kongerige er med hensyn til dette punkt ikke positivt indstillet til indførelsen af begrænsninger på indsendelse af betalingsansøgninger.

2.3.2. Forsinkelser ved afslutningen af de ældste projekter

Revisionsretten fremhæver de store forsinkelser ved afslutningen af programmerne og de problemer, som dette medfører (finde dokumentation, opdagelse af fejl ...).

Generelt erkender de medlemsstater, der har svaret, at der har været problemer, der har ført til for store forsinkelser. Det Forenede Kongerige og Portugal har imidlertid anført, at de stadig

uløste spørgsmål er de vanskeligste. Dog understreger Det Forenede Kongerige, at ud over de sager, der har givet anledning til retssager, skulle reglen om automatisk frigørelse af bevillinger ved udgangen af 2002 bringe en løsning på talrige sager og medføre, at de uindfriede forpligtelser absorberes. Frankrig har ligeledes fremhævet betydningen af denne regel.

2.3.3. *Fejl, der især har forbindelse med, at udgifterne ikke er støtteberettigede*

Medlemsstaterne har fremlagt meget forskellige svar på Revisionsrettens bemærkninger.

To medlemsstater finder, at deres kontrolsystemer, der især anvendes i den nye programmeringsperiode, hindrer fejl. Således deler Portugal og Finland ikke Revisionsrettens konklusioner. Portugal præciserer i øvrigt, at de afholdte udgifter opføres i et særskilt regnskab, og at der foretages en dybtgående kontrol både for den private og den offentlige sektor.

Nogle medlemsstater har anført, at deres bemærkninger efter Revisionsrettens revision ikke blev taget i betragtning i årsberetningen (D, DK). Spanien understregede, at det ikke kan udtale sig om de af Revisionsrettens resultater, der ikke er tilstrækkeligt identificerede (2 tilfælde).

I øvrigt bestrides selve substansen i andre fejl, især af Irland (et tilfælde under Samhørighedsfonden) og Det Forenede Kongerige (der skulle være tale om en fejl vedrørende mål nr. 2 i Nordirland, der ikke er et støtteberettiget område). Danmark bestrider visse af Revisionsrettens juridiske fortolkninger og dermed fejlene (ikke-støtteberettigelse). Spanien er ligeledes uenig med Revisionsretten i to tilfælde og anfører, at for et af dem er dets svar til Retten ikke blevet taget i betragtning, og for det andet har et kontrolbesøg gennemført af Kommissionen ikke vist problemer.

Endelig accepteres flere tilfælde, bl.a. af Irland, Det Forenede Kongerige, Italien, Grækenland og Frankrig. Disse medlemsstater redegør i deres svar for de foranstaltninger, de har truffet eller agter at træffe for at afhjælpe de opdagede fejl (ved saldobetalingen i Frankrig, Grækenland og Italien), men også for at forbedre deres kontrolsystemer (fransk ministercirkulære for at sikre pålideligheden af kontrollen af anmeldte udgifter).

2.3.4. *Kontrol*

Revisionsretten har analyseret gennemførelsen af forordning 2064/97 og 438/01, hvorved der indføres bestemmelser for kontrol af strukturfondene for programmeringsperioderne 1994-1999 og 2000-2006. To vigtige aspekter undersøges, nemlig indførelsen af pålidelige kontrolsystemer, der opfylder lovgivningen, og gennemførelsen af selve kontrollen.

De fleste medlemsstater forbinder i deres svar de to programmeringsperioders problematikker på grund dels af de to forordningers store indbyrdes lighed, og dels kontinuiteten i deres foranstaltninger inden for strukturområdet.

Kernen i deres argumentation er fristerne for vedtagelsen af lovgivningen, arbejdsdokumenterne og fortolkningssteksterne. Forsinkelserne har også medført flere tidsforskydninger, f.eks. mellem afslutningen af interventionerne for perioden 94/99 og kontrollen deraf eller mellem vedtagelsen af de nye programmer og indførelsen af de systemer, der skal kontrollere dem.

- Især med hensyn til perioden 1994-1999 fremhæver flere medlemsstater den sene vedtagelse af lovgivningen. Tre medlemsstater (D, IRL, A) bekræfter i øvrigt, at de først meget sent (i 2002) modtog den samlede nødvendige dokumentation. Disse forsinkelser og den tid, der er nødvendig til etableringen af de krævede strukturer og procedurer samt til indførelsen af de samlede foranstaltninger til kontrol af transaktionerne vedrørende 1994-1999, har medført udsættelser. Portugal fremfører det argument, at forordning 2064/97 har forhøjet kontrolstandarderne og kravene og dermed gjort yderligere frister nødvendige (P).

Alle medlemsstater har dog meddelt, at problemerne i forbindelse med deres systemer nu er begrænsede og i modsat fald i stort omfang kan afhjælpes ved absorbering (F, UK, P). Visse medlemsstater finder, at de allerede har nået målet på 5 % (F, SP, SF), og andre er sikre på, at de hurtigt kan nå det og beskriver deres større eller mindre fremskridt (I, B, UK, P).

- De fleste medlemsstater erkender med hensyn til den nye programmeringsperiode, der omfattes af forordning 438/01, at det kræver tid at etablere pålidelige kontrolsystemer. De erkender ligeledes oftest med hensyn til målet for kontrol af et udvalg af transaktioner, at der i 2001 kun blev gennemført begrænset kontrol. De bagatelliserer imidlertid disse bemærkninger og fremfører til støtte derfor fire argumenter.

De understreger som det første, at forordningen først blev vedtaget i marts 2001, og at den har krævet vejledning og fortolkning, hvilket kun har givet begrænset tid til at opfylde alle dens bestemmelser (I, B, SF, P, A, idet sidstnævnte medlemsstat fremhæver de undladelser, som Kommissionen har gjort sig skyldig i med hensyn til fortolkningstekster i forbindelse med forordningens gennemførelse).

Dernæst anfører de, at det meste af 2001 blev brugt til etableringen af systemerne og til kontrol deraf, således at de kunne blive helt operative i 2002 eller 2003 (F, SF, P, G).

I øvrigt blev de disponible midler koncentreret om afslutningen af kontrollen vedrørende den tidligere periode, hvilket har medført en vis tidsforskydning (I, B, F, P, D, A).

Endelig har den langsomme programgennemførelse begrænset antallet af transaktioner, der kunne gøres til genstand for kontrol ved prøveudtagning. Dette har begrænset mulighederne og/eller interessen for at nå det samlede mål om at kontrollere 5 % af udgifterne (B, SF, P, D, A, G). Visse medlemsstater mener, at de har nået målet (SP, UK).

Det Forenede Kongerige giver sin generelle tilslutning til Revisionsrettens bemærkning om, at alle mål i retning af forenkling og fremskyndelse af procedurerne i forbindelse med reformen af strukturfondene ikke er nået. Frankrigs forslag om at foregribe udarbejdelsen af lovgivningen for den næste programmeringsperiode kan også overvejes.

2.4. Andre sektorer

Nogle medlemsstater besvarer punkter om emner, som ikke hører under den delte forvaltning. Der er for dem væsentligst tale om, at de giver deres holdninger til kende vedrørende kommende ændringer, som enten er anbefalet af Revisionsretten, eller som de selv finder nødvendige. Det er i denne forbindelse interessant at se de situationer, hvor der er enighed mellem medlemsstaterne, og de tilfælde, hvor de nationale bidrag viser uenighed.

- Interne politikker: Revisionsretten har koncentreret sig om forskningssektoren, og det er også den sektor, som medlemsstaterne har udtalt sig mest om, især for så vidt angår Revisionsrettens henstillinger. Frankrig er det eneste land, der klart støtter dem, herunder især henstillingen vedrørende forenkling af systemerne for udgiftsrefusion med henblik på

at lette kontrollen og henstillingen vedrørende muligheden for at sanktionere modtagerne.

Derimod fremhæver Østrig forbedringerne som følge af 6. forskningsrammeprogram, og som Det Forenede Kongerige er dette land ikke positivt indstillet over for yderligere henstillinger fra Revisionsretten. Østrig finder i øvrigt, at forskningssektoren har særlige karakteristika, der gør det acceptabelt, at der optræder et antal uregelmæssigheder.

- Foranstaltninger udadtil: Der kan konstateres en vis enighed mellem Frankrig og Det Forenede Kongerige, der ligeledes forholder sig positivt til den reform af forvaltningen af støtten til tredjelande, som Kommissionen har indledt (især decentraliseringen). Begge er ligeledes bekymrede over vanskelighederne med gennemførelsen af førtiltrædelsesstøtten. Det Forenede Kongerige er imidlertid mest kritisk og fremhæver, at denne kritik fra Revisionsretten vedrørende foranstaltningerne udadtil er tilbagevendende. Det understreger således langsomheden og utilstrækkeligheden af de fremskridt, der er gjort med hensyn til budgetgennemførelsen (uindfrie forpligtelser) samt forbedringen af den finansielle forvaltning og personaleforvaltningen (decentralisering). Det opfordrer derfor Kommissionen til at indgå en fast forpligtelse på disse områder og foreslår, at der opstilles en præcis tidsplan. Specifikt med hensyn til førtiltrædelsen er Det Forenede Kongerige ligeledes bekymret på grund af de institutionelle problemer, der ligger til grund for underudnyttelsen af betalingerne, og for disses følger på udbetalingerne, herunder efter tiltrædelsen.
- Bankmæssige og finansielle instrumenter, EUF og administrationsudgifter:
 - Medlemsstaterne har forskellige opfattelser med hensyn til den geografiske fordeling af Den Europæiske Investeringsfonds bevillinger. Irland ønsker blot at fremme dette instrument, medens Sverige mener, at det er Kommissionen, der skal afhjælpe situationen. Det Forenede Kongerige finder, at et finansieringsinstrument som EIF ikke bør underlægges overvejelser om geografisk fordeling af bevillinger, selv om landet ser positivt på de foranstaltninger, som Kommissionen påtænker med hensyn dertil. Frankrig er positiv over for en fornuftig fordeling af bevillingerne og mener, at situationen er blevet genoprettet i 2002.
 - Revisionsretten har fremsat bemærkninger, fordi visse SMV modtager midler fra EIF, men også fra EFRU, uden at denne kumulering reelt kontrolleres. Østrig bestrider denne vurdering og finder, at kumuleringen er normal (støtte fra flere organer i overensstemmelse med forskellige situationer og behov). Det forholder sig derfor afventende. Derimod finder Portugal, at det ikke har tilstrækkelige oplysninger til at besvare denne bemærkning fra Revisionsretten.
 - Med hensyn til administrationsudgifterne har kun Frankrig udtalt sig for at få institutionerne til at vise påpasselighed med hensyn til overholdelsen af lovgivningen og stramhed for så vidt angår lønningerne.
 - Nederlandene meddeler, at det forventer at kunne deponere sit ratifikationsinstrument vedrørende 9. EUF den 20.12.2002. Østrig udtrykker tillid til, at den nye finansforordning vil få en positiv virkning på 9. EUF, og understreger, at gennemførelsesforsinkelserne ikke nødvendigvis medfører problemer på grund af de særlige begrænsninger, der gælder for udviklingsbistanden.

3. OVERSIGT OVER ENIGHED OG UOVERENSSTEMMELSER

3.1. Problemer med hensyn til proceduren

Medlemsstaterne har konstant fra regnskabsåret 2000 givet udtryk for kritik med hensyn til Revisionsrettens procedurer, især i forbindelse med undersøgelsen af transaktioner. Flere medlemsstater finder således, at de ikke konkret kan gøre deres synspunkter gældende, at de tilfælde, som Revisionsretten nævner, ikke kan identificeres, eller at fristerne ikke har muliggjort, at deres svar kunne tages i betragtning af Revisionsretten. Denne type bemærkninger rejser indirekte spørgsmålet om gennemførelse af princippet om efterprøvelse af revisorernes konstateringer. Desuden begrænses derved rækkevidden af medlemsstaternes svar på årsberetningen, idet visse medlemsstater ikke mener, at de har mulighed for at fremsætte bemærkninger.

Revisionsretten har på denne baggrund tidligere anført, at medlemsstaternes argumenter (der systematisk analyseres) generelt kun sjældent fører til ændringer i opfattelsen. Desuden har den ligeledes tidligere fremhævet, at den regelmæssigt foretager kontroller på stedet, ofte med tilstedeværelse af repræsentanter fra medlemsstaterne, der så kan fremkomme med deres argumenter ved den lejlighed.

Mere grundlæggende og uafhængigt af tilfælde med klar uoverensstemmelse synes medlemsstaterne i talrige tilfælde at bagatellisere betydningen af bemærkningerne i årsberetningerne. Visse bidrag vedrørende 2000-årsberetningen gav på grundlag af nogle få tilfælde klart udtryk for tvivl om værdien af Revisionsrettens konklusioner. I år har dette været mindre udtalt på grund af de færre antal svar på fejl anført i revisionserklæringen. I flere tilfælde påpeger bidragene fra medlemsstaterne snarere problemernes specifikke karakter (f.eks. begrænset til en region eller en virksomhed) eller den beskedne eller manglende finansielle virkning (fejl i forbindelse med mellemliggende betalinger). Herved bestrides mere eller mindre implicit de generelle konklusioner vedrørende forvaltnings- og kontrolsystemernes pålidelighed. I denne sammenhæng kan nævnes, at Det Forenede Kongerige direkte udtrykker tvivl om, hvorvidt Revisionsrettens bekræftelse af, at SIGC eventuelt ikke kan opdage alle fejl, er rigtig.

3.2. Fejl anført i revisionserklæringen

Medlemsstaterne har ikke rettet så megen opmærksomhed omkring fejl anført i revisionserklæringen, og kun få har systematisk besvaret tilfælde, som de er blevet mindet om ved årsberetningens forelæggelse den 6. november 2002. Undersøgelsen deraf gør det derfor ikke muligt at drage specifikke konklusioner om dette spørgsmål.

4. KONKLUSION

En analyse af medlemsstaternes svar på Revisionsrettens årsberetning for 2001 gør det muligt at drage flere konklusioner og erfaringer samt at fremsætte nogle henstillinger.

Medlemsstaternes bidrag er klart et forsøg fra deres side på at forsvare kvaliteten af deres forvaltning og kontrol. Denne strategi viser sig på flere niveauer: formel uenighed med Revisionsretten, bagatellisering af betydningen af dens resultater og deraf følgende konklusioner, forslag om specifikke eller strukturelle afhjælpningsforanstaltninger for de påviste svagheder. Denne beskrivelse af forsvaret varierer naturligvis fra medlemsstat til medlemsstat, idet nogle er mere tilbøjelige til at anfægte Revisionsrettens bemærkninger end andre.

Derfor er antallet af bebudede strukturreformer ret begrænset, undtagen for så vidt angår iværksættelsen af forordning 438/01 på strukturfondsområdet. I virkeligheden synes det mere at dreje sig om en tilpasning af bestående strukturer, f.eks. ved uddannelse, information, fortolkning og revision af systemerne. Der planlægges i realiteten kun få dybtgående reformer. Kun nogle få ret radikale foranstaltninger kan nævnes, som f.eks. tilbagetrækning af et betalingsorgans akkreditering eller ændring af visse regler for tilrådighedsstillelsen af egne indtægter.

På samme måde rettes der kun få henstillinger til Kommissionen, generelt begrænset til en eller få medlemsstater, og i de fleste tilfælde går de i samme retning som Revisionsrettens. Det gælder f.eks. for reformen af den fælles markedsordning for sukker (UK), opfølgningen af den makrofinansielle støtte (F), kontrollen inden for de interne politikker (F), den geografiske fordeling af EIF (S) og harmoniseringen af reglerne om regnskabsføring af B-regnskabet (SF).

Derimod fremsættes der som sidste år enten eksplicit eller implicit i flere bidrag et almindeligt ønske om forenkling af EU-lovgivningen (især F, UK og NL). Således synes lovgivningens komplicerede karakter at være en kilde til fejl, men også til forsinkelser på grund af, at der skal indhentes præciseringer og foretages fortolkninger.